

[Brorsen.]

ikke til dem, der klager i Tide og Utide, og jeg vil naturligvis — og det vil vi alle — indrømme, at de stigende Priser paa Landbrugsvarer i den sidste Tid har sat Humøret noget op blandt Landmændene; det er givet. Men det er jo ikke saa længe siden, at Regnskabet — det var det sidst aflagte Regnskab, for 1936—37 — udviste en Forrentningsprocent af 2,2. Tror det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at man, naar man har været inde i en saadan Nedgangsperiode, saadan lige øjeblikkelig kommer over Vanskelighederne, fordi Priserne for Øjeblikket er bedre, end de tidligere var?

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch talte — det var i hans første Tale — om Landbruget som Patient, som man naturligvis burde have nogen Medfølelse med, men Patienten kunde blive saa genstridig, at selv en taalmodig Læge — og jeg gaar ud fra, det ærede Medlem dermed har ment Regeringen og dens Partier — intet kunde stille op. Jeg synes nu, det var lidt dristigt at sige, at Landbruget er at sammenligne med en Patient. Man kan godt være fattig og samtidig sund baade paa Sjæl og Legeme, og jeg synes ikke, man kan kalde Landbruget en Patient, naar Landbrugserhvervet stadig har arbejdet intensivt og det med det Resultat, at de tre Fjerdedele af hele den fremmede Valuta er kommet her til Landet netop paa Grundlag af Landbrugets Arbejde. Det er altsaa efter min Mening forkert at kalde Landbruget en Patient. For øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem, naar han fremstiller sig som Læge, at det gælder jo for en Læge om at stille den rigtige Diagnose, og det er jo netop det, man ikke har fra Lægens, fra Regeringens og dens Partiers Side i de Aar, der er gaaet indtil nu. Forholdet er jo dette, at Landbruget har set Velstand brede sig i ret betydelige Kredse, medens det selv, Flid og Arbejdsomhed til Trods, hvad Forrentningen af Landbrugs-kapitalen angaar, har ligget under Eksistensminimum. Jeg synes, som sagt, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch havde lovlige let ved at komme over her, naar han udtalte, der var Fred og ingen Fare, der var i Virkeligheden ikke mere noget at foretage sig.

Jeg ser, at den højtærede Formand

allerede har givet et lille Tegn her; det tyder paa, at jeg ikke har Lov til at tale saa forfærdelig længe mere. Der var naturligvis adskillige Udtalelser, jeg kunde have Lyst til at fremsætte, men jeg maa jo saa gaa lettere hen over dem.

Den højtærede Landbrugsminister var, synes jeg, i sine Udtalelser ret sur over for mig i Anledning af, at jeg havde brugt den Udtalelse, at det gik meget trægt med de Forhandlinger, der førtes og føres mellem Landbrugsministeren og Landbrugets Organisationer. Den højtærede Minister kom med den Udtalelse, at jeg kunde takke mine Tropper — jeg havde det Indtryk, at den højtærede Minister vilde udnævne mig til Tropsfører — for, at det hele gik saa trægt. Nu vil jeg gerne sige til den højtærede Landbrugsminister, at jeg har ikke noget med disse Forhandlinger at gøre, og vi ønsker fra Venstres Side aldeles ikke at blande os i dem, de maa efter vor Opfattelse føres selvstændigt mellem Landbrugets Mænd og Ministeriet, og med Hensyn til Svineordningen — vi skal jo i alt Fald have en Ordning her — vilde jeg ønske, at der kunde komme en Overensstemmelse mellem de Parter, saa at vi ikke her paa Rigsdagen skal beskæftige os videre med hele dette Spørgsmaal. Jeg tror, det vilde være det lykkeligste for alle Parter, om man kunde komme overens, uden at vi her paa Rigsdagen skal til at trække Tov om et Svinekort mere eller mindre til denne eller hin Kategori af Landbrugere. Det er muligt, at der er forskellige Ting, der her egner sig til Stemmefiskeri, det skal jeg ikke benægte, men i det lange Løb tror jeg, det vilde være det heldigste, om Landbrugets Mænd selv kunde klare det Spørgsmaal.

Jeg skal gentage, hvad jeg begyndte med at sige, at det afgørende her er Resultatet af den førte Politik, og det kan man nok med et mildt Ord sige ikke har været flatterende. Resultatet har været større og stigende Arbejdsløshed, stadig større og stigende Skatter og dermed for ringe Opsparing og som en Følge deraf igen en høj Rentefod, der jo ogsaa for Tiden bevæger sig opad. Det er netop paa disse Omraader, vi fra Venstres Side vil sætte et Arbejde ind, for at vi her kan komme ind i bedre Tilstande.

Jeg har saa blot til Slutning et Spørgs-